

สุดยอดซีรีส์โรแมนติกาแฟนตาซีขายดีแห่งปี ติดอันดับหนึ่ง New York Times
ขายลิขสิทธิ์แปลแล้วกว่า 40 ประเทศทั่วโลก และได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อดัง

VAMPIRE ACADEMY

6 ตอน สักเวยสุดท้าย

Richelle Mead เขียน ต้องตา สุธรรมรังษี แปล

Vampire Academy

ตอน สิวเวียสุดท้าย

Richelle Mead เขียน ด็องตา สุธรรมวิเศษ แปล

Spirit Bound © 2010 by Richelle Mead

All rights reserved.

Copyright arranged with Dystel & Goderich Literary Management

One Union Square West, Suite 904, New York, NY. 10003 USA.

Through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

Thai edition © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2307-5

ภาพประกอบ AlexRoz / Shutterstock.com

vchal / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชซิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทที่ 1

ฉันไม่ชอบกรงขัง

ฉันไม่ชอบสวนสัตว์ด้วยซ้ำ ครั้งแรกๆ ที่ไปเที่ยว ไรคอล์วที่แคบของฉันก็แทบจะกำเรบขึ้นมาเมื่อเห็นพวกสัตว์ที่น่าสงสาร ฉันนึกภาพไม่ออกเลยว่าสิ่งมีชีวิตชนิดไหนจะทนอยู่ในสภาพแบบนั้นได้ บางครั้งฉันก็รู้สึกสงสารพวกอาชญากรนิดๆ ด้วยซ้ำที่ต้องติดคุก แล้วก็ไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้จะเจอเข้ากับตัว

แต่ช่วงหลังมานี้ ดูเหมือนชีวิตจะขยันหาเรื่องไม่คาดคิดมาให้ฉันตลอด เพราะนี่ไงล่ะ ฉันกำลังอยู่ในห้องขัง

"นี่!" ฉันตะโกนขณะจับซีลูกกรงที่กั้นขวางฉันจากโลกภายนอก "ฉันจะต้องอยู่ที่นี่นานแค่ไหน แล้วเมื่อไรจะถึงวันพิจารณาคดี พวกคุณจะขังฉันไว้ในคุกใต้ดินตลอดไปไม่ได้หรอกนะ!"

โอเค ที่นี้ก็ไม่ได้กับเป็นคุกใต้ดินหรอก มันไม่มีดี แล้วก็ไม่ได้มีโซ่ขังสนิมอะไรแบบนั้น ฉันอยู่ในห้องขังขนาดเล็กซึ่งมีผนังเรียบๆ พื้นเรียบๆ เอ่อ...ทุกอย่างดูเรียบไปหมด สะอาดเยี่ยม ไร้เชื้อโรค หนาวเย็น แต่มันกลับน่าสลดหดหู่มากกว่า คุกใต้ดินเหม็นสาบเสียอีก ลูกกรงตรงประตูทางออกเย็นเฉียบเมื่อสัมผัสผิว แดมยังแข็งแรงมั่นคง แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์ทำให้โลหะสะท้อนแสงจนแสบตา

ฉันมองเห็นไหล่ของชายคนหนึ่งซึ่งยืนแข็งทื่อข้างประตูเข้าออกคุก และรู้ว่าอาจจะมืองครีษอีกสี่คนประจำอยู่ตรงทางเดินที่ฉันมองไม่เห็น ฉันยังรู้จักด้วยว่าพวกเขาจะไม่ตอบฉันหรือ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ฉันหยุดทวงถามเป็นระยะๆ ตลอดสองวันที่ผ่านไป

เมื่อความเงิบอันคุ้นเคยกลับมา ฉันก็ถอนหายใจพลางทั้งตัวนอนบนเตียงเล็กตรงมุมห้อง เที่ยงนี้ก็ได้รู้สึกและชาวโพลนเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างภายในบ้านหลังใหม่ของฉัน ใช่ ฉันซักจะอยากอยู่คุกใต้ดินจริงๆ เสียแล้วสิ อย่างน้อยก็มีความหนักกับโยแมงมุมให้มอง ฉันนอนจ้องเพดาน แล้วก็รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาทันทีอย่างที่รู้สึกอยู่บ่อยครั้งในที่แห่งนี้ ฉันรู้สึกว่าเพดานกับผนังห้องมันบีบแคบเข้ามา รู้สึกเหมือนว่าฉันหายใจไม่ออก ราวกับทุกด้านของห้องซึ่งนี้จะหกดาวน์ฉันเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่เหลือพื้นที่ว่างและตันอากาศออกไปจนหมด...

ฉันลุกพรวดขึ้นมาหนึ่งหอบหายใจ *อย่าจ้องผนังกับเพดานสิ โรส* ฉันดูตัวเองตั้งนั้นฉันจึงก้มหน้ามองมือที่ประสานกันอยู่แทน แล้วก็พยายามครุ่นคิดว่าตัวเองจับปลัดจับผลุมายอยู่ในสภาพแบบนี้ได้อย่างไร

คำตอบแรกนั้นชัดเจนมาก มีคนจัดฉากเล่นงานฉันสำหรับอาชญากรรมที่ฉันไม่ได้ก่อ แถมไม่ใช่อาชญากรรมชี้หมู่ชี้หมาเสียด้วย นี่คือข้อหาฆาตกรรม พวกเขาบังอาจกล่าวหาว่าฉันก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุดสำหรับโมรอยหรือแดมเพียร์ ฉันไม่ได้จะบอกว่าฉันไม่เคยฆ่าใครมาก่อน เพราะฉันเคย แล้วฉันก็เคยแหกกฎระเบียบหลายครั้งหลายครา (ทำผิดกฎหมายก็เคย) แต่การฆ่าคนอย่างเลือดเย็นไม่อยู่ในรายการเหล่านั้น และไม่ใช่ว่าการปลงพระชนม์องค์ราชินีอย่างแน่นอน

จริงอยู่ที่ราชินีทาเทียหนักับฉันไม่ได้ชู้กัน พระองค์เป็นประมุขที่ฉลาดและใจเย็นในโลกโมรอย ซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งของแวมไพร์ที่มีลมหายใจและใช้เวทมนตร์แล้วก็ไม่เคยฆ่าเหยื่อเพื่อตีชื่อเสียง ตาเทียหนักับฉันมีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยจะดีนักด้วยหลายเหตุผล เหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะว่าฉันคบกับเอเดรียนซึ่งเป็นหลานชายของพระองค์ ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะฉันไม่เห็นด้วยกับนโยบายในการ

ต่อสู้กับพวกสไตรกอยซึ่งเป็นแวมไพร์ผีดิบชั่วร้ายที่คอยตามล่าพวกเราทุกคน ทาเทียนาใช้กลอุบายกับฉันหลายครั้ง แต่ฉันก็ไม่เคยคิดอยากให้พระองค์สิ้นพระชนม์ แต่ดูเหมือนมีคนอื่นอยากให้เป็นอย่างนั้น และได้ทิ้งร่องรอยหลักฐานให้สาวกลับมาถึงฉัน หลักฐานที่ร้ายกาจที่สุดก็คือลายนิ้วมือบนลิ้มเงินที่ใช้ฆ่าทาเทียนา ก็มันเป็นลิ้มของฉันเอง มันก็ต้องมีลายนิ้วมือของฉันอยู่แล้วไหม แต่กลับไม่มีใครคิดถึงความสะดวกสิ่งนี้

ฉันถอนหายใจอีกครั้งพลางล้วงหยิบเศษกระดาษขุขุยก้อนเล็กๆ ออกจากกระเป๋ากางเกง มันเป็นซองอ่านแก้เหงาเพียงอย่างเดียวของฉัน แต่ฉันแค่กำมันไว้แน่น ไม่จำเป็นที่จะต้องมอง เพราะจำได้ขึ้นใจนานแล้ว เนื้อหาบนกระดาษแผ่นนี้ทำให้ฉันเริ่มสงสัยในสิ่งที่ตัวเองรู้เกี่ยวกับทาเทียนา มันทำให้ฉันสงสัยอะไรหลายๆ อย่าง

เมื่อหยุดคิดถึงกับสิ่งแวดล้อมของตัวเอง ฉันก็หนีไปหาสิ่งแวดล้อมของคนอื่น ซึ่งก็คือลิซซาเพื่อนรัก ลิซซาเป็นโมรอย และเราเชื่อมโยงกันทางกระแสจิต ฉันสามารถเข้าไปในความคิดของเธอและมองเห็นโลกผ่านสายตาของเธอได้ โมรอยทุกคนมีเวทมนตร์แห่งธาตุบางชนิด ของลิซซาเป็นธาตุจิตวิญญาณซึ่งสัมพันธ์กับอำนาจจิตและพลังแห่งการรักษา มันเป็นธาตุที่หายากมากในหมู่โมรอย เพราะส่วนใหญ่แล้วพวกเขาจะใช้ธาตุทางกายภาพเสียมากกว่า และเราก็แทบไม่เข้าใจความสามารถของมัน... ซึ่งเป็นอะไรที่เหลือเชื่อมาก เธอเคยใช้เวทจิตวิญญาณนำฉันกลับมาจากความตายเมื่อไม่กี่ปีก่อน และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เรามีพันธะผูกพันต่อกัน

การเข้าไปในความคิดของเธอช่วยปลดปล่อยฉันจากกรงขัง แต่ก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาสักเท่าไร ลิซซาพยายามสุดชีวิตที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของฉันตั้งแต่การไต่สวนซึ่งตีแผ่หลักฐานมากมายในการเอาผิด การที่ลิ้มของฉันถูกใช้เป็นเครื่องมือฆาตกรรมคือจุดเริ่มต้นเท่านั้น ฝ่ายตรงข้ามรีบเตือนความจำทุกคนว่าฉันเป็นปฏิปักษ์ต่อราชินี แดมยังพบพยานให้การเรื่องที่อยู่ของฉันระหว่างเกิดการฆาตกรรมเสียอีก คำให้การนั้นทำให้ฉันไม่มีที่อยู่อย่างอิง ทางสภาเลยตัดสินใจว่า

พวกเขาเป็นหลักฐานมากพอที่จะส่งฉันเข้าสู่กระบวนการพิจารณาได้อย่างเต็มขั้น...
ที่ซึ่งฉันจะได้ฟังคำพิพากษา

ลิซซาพยายามแทบเป็นแทบตายที่จะเรียกร้องความสนใจจากผู้คนและ
โน้มน้าวให้พวกเขาเชื่อว่าฉันถูกใส่ร้าย แต่ไม่มีใครอยากฟังเธอ เพราะตอนนี้
คนในราชวังโมรอยกำลังง่วนอยู่กับการเตรียมงานพระศพของทาเทียนาซึ่งแสน
วิจิตรงดงาม การตายของคนในราชวงศ์นั้นเป็นเรื่องใหญ่โต โมรอยกับแดมเพียร์...
หรือลูกครึ่งแวมไพร์อย่างฉัน...พากันเดินทางมาจากทั่วโลกเพื่อชมพิธีอสังการันนี้
ให้เป็นบุญตา มีทั้งอาหาร ดอกไม้ การตกแต่ง แม้กระทั่งนักดนตรี...เรียกได้
ว่าจัดเต็ม ถ้าทาเทียนาอภิเษกสมรส ฉันคิดว่าพิธีคงไม่สวยงามขนาดนี้ด้วยซ้ำ
กิจกรรมและอะไรต่อมิอะไรทำให้ไม่มีใครสนใจเรื่องของฉันแล้ว พวกเขาสนใจแต่
ว่าฉันติดคุกและไม่สามารถฆ่าใครได้อีก ฆาตกรของทาเทียนาถูกจับได้แล้ว ถูก
กรรมตามสนอง ปิดคดี

ก่อนที่ฉันจะมองเห็นชัดว่าลิซซาอยู่ที่ไหน เสียงเอะอะที่คุกทำให้ฉันสะดุ้ง
กลับมา มีคนเข้ามาในนี้และกำลังเจรจาทะเลาะกับองครักษ์ที่เฝ้าอยู่ นี่คือ
แขกคนแรกที่เข้ามาเยี่ยมฉันตลอดหลายวันมานี้ หัวใจฉันเต้นตึกๆ และฉัน
ก็กระโจนไปเกาะลูกกรงโดยหวังว่าใครก็ตามที่มาจะบอกฉันว่าทั้งหมดนี้คือเรื่อง
เข้าใจผิดอย่างมหันต์

แต่แขกของฉันไม่ใช่เชิงเป็นคนที่ฉันคาดหวังเอาไว้

"ตาแก่" ฉันกล่าวด้วยความละเหยใจ "มาทำอะไรที่นี่นะ"

เอบบ์ มาซัวร์ยืนต่อหน้าฉัน เขาดูโดดเด่นเหมือนเคย นี่เป็นกลางฤดูร้อน...
อากาศทั้งร้อนทั้งชื้นเพราะเราอยู่กลางเขตชนบทของรัฐเพนซิลเวเนีย แต่นั่น
ไม่ได้ทำให้เขาเลิกสวมชุดสูทเต็มยศ แกรมเป็นสูทหุรหุรอีกด้วย สิ่งตัดมาอย่างดี
ตกแต่งด้วยเนกไทผ้าไหมสีม่วงสดใสกับผ้าพันคอสีเดียวกันซึ่งดูแล้วจะเยอะไป
ไหน เครื่องประดับที่จากทองคำสะท้อนแสงแวววาวตัดกับผิวสีคอนข้างคล้ำ และ
เขาดูเหมือนเพิ่งตัดเล็มเคราสีดำสั้นๆ ของเขามาเมื่อไม่นาน เอบบ์เป็นโมรอย
และแม้ว่าเขาจะไม่ใชราชันกุส เขาก็มีอิทธิพลมากพอที่จะเป็นได้

เขายังเป็นพ่อของฉันอีกด้วย

"ก็พ่อเป็นทนายของลูกนี่" เขาตอบอย่างอารมณ์ดี "ก็ต้องมาให้คำแนะนำทางกฎหมายสิ"

"ใครเป็นทนายกัน" ฉันเตือนความจำเขา "แกมคำแนะนำครั้งสุดท้ายนั้น ก็ไม่เห็นจะได้เรื่อง" ฉันใจร้ายกับเขามาก เพราะแม้ว่าเอบบ์จะไม่จบด้านกฎหมายมา แต่ก็พยายามแก้ต่างให้ฉันที่การไต่สวน เห็นชัดว่าตั้งแต่ฉันถูกขังและกำลังจะถูกพิจารณาคดี ผลของการไต่สวนออกมาไม่ดีเท่าไร แต่ระหว่างที่อยู่เดี่ยวๆ คนเดียว ฉันก็ตระหนักได้ว่าเขาพูดถูกอยู่อย่าง ไม่ว่าทนายจะเก่งกาจมาจากไหนก็ช่วยฉันไว้ไม่ได้หรอก ฉันต้องยกความดีความชอบให้เขาที่อุตสาหะยื่นมือเข้ามาช่วยทั้งๆ ที่รู้อย่างใจก็แพ้ ถึงเราจะมีความสัมพันธ์ที่ประหลาด ฉันก็ยังไม่แน่ใจอยู่ดีว่าทำไมเขาถึงช่วย สมมติฐานที่ใหญ่ที่สุดของฉันก็คือ เขาไม่ไว้ใจพวกราชันกุลและเขารู้สึกต้องรับผิดชอบในฐานะพ่อ เรียงลำดับประมาณนั้น

"พ่อทำได้สมบูรณ์แบบ" เขาแย้ง "ในขณะที่คำพูดครั้นหนูของลูกที่บอกว่า 'ถ้าฉันเป็นฆาตกร' ไม่ได้ช่วยอะไรเราเลย การใส่ภาพนั้นเข้าไปในหัวของผู้พิพากษาไม่ใช่เรื่องฉลาดที่สุดที่ลูกทำลงไป"

ฉันไม่สนใจคำพูดเหน็บแนมพลางยกแขนขึ้นมากอดอก "แล้วตกลงคุณมาทำอะไรที่นี่ ฉันรู้ว่าไม่ได้มาเพราะสัญชาตญาณความเป็นพ่อแน่ๆ คนอย่างคุณไม่ทำอะไรโดยไม่มีเหตุผล"

"แหงล่ะ ก็ถ้าไม่มีเหตุผลจะทำไปทำไม"

"อย่ามาเริ่มวนตรรกะแบบนี้"

เขาขยับตา "ไม่ต้องอธิบายหรอก ถ้าลูกขยันและตั้งใจ ลูกก็อาจจะสืบทอดตรรกะที่แสนวิเศษจากพ่อได้สักวันหนึ่ง"

"เอบบ์" ฉันเตือน "เข้าเรื่องซะที"

"ก็ได้" เขากล่าว "พอมาเพื่อบอกลูกว่าการพิจารณาคดีของลูกอาจเลื่อนขึ้นมา"

"อะ...อะไรนะ นั่นเป็นข่าวดีมากเลย!" อย่างน้อยฉันก็คิดอย่างนั้น แต่สีหน้า

ของเขา กลับบอกอีกอย่าง ครั้งสุดท้ายที่ได้ข่าว การพิจารณาคดีของฉันอาจต้องรอนานเป็นเดือนๆ แต่คิดว่าตัวเองจะต้องติดคุกนานขนาดนั้น อาการกลัวที่แคบก็กำเริบขึ้นมาอีก

"โรส ลูกคงรู้ว่าการพิจารณาคดีจะเหมือนกับการไต่สวนไม่มีผิดเพี้ยนหลักฐานเต็มและผลการตัดสินที่บอกว่าลูกผิด"

"ใช่ค่ะ แต่ฉันต้องมีอะไรสักอย่างที่เราทำได้ก่อนหน้านั้นสิ จริงไหมหาหลักฐานมาลบล้างความผิดให้ฉันอะไรแบบนั้น" ทันใดนั้นเองฉันก็นึกได้ขึ้นมาว่าปัญหาคืออะไร "ตอนที่คุณบอกว่า 'เลื่อนขึ้นมา' เรากำลังพูดถึงเลื่อนขึ้นมาแค่ไหน"

"เอาจริงๆ เลยนะ พวกเขาอยากให้เกิดขึ้นทันทีหลังจากราชาหรือราชินีองค์ใหม่ได้รับการแต่งตั้ง แบบว่าเป็นส่วนหนึ่งของงานเฉลิมฉลองการขึ้นครองราชย์"

เขาทำเสียงที่เล่นที่จริง แต่ขณะที่ฉันจ้องตาสีเข้มของเขา ฉันก็มองเห็นความหมายที่แท้จริง เสียงคำนำถกต่อก่ตักตั้งอยู่ในหัว "พิธีศพคือสัปดาห์นี้ และการเลือกตั้งก็เกิดขึ้นหลังจากนั้นทันที...คุณกำลังบอกว่าจะขึ้นศาลและถูกตัดสินภายในสองสัปดาห์อย่างนั้นหรือ"

เอบบ์พยักหน้า ฉันโผล่ไปที่ลูกกรงอีกครั้ง หัวใจเต้นโครมครามอยู่ในอก "สองสัปดาห์นี่เนี่ยนะ พุดจริงหรือเปล่า"

เมื่อเขาบอกว่าการพิจารณาคดีจะถูกเลื่อนขึ้นมา ฉันนึกว่าอาจจะเป็นภายในหนึ่งเดือน ให้ฉันมีเวลาพอที่จะหาหลักฐานใหม่ จะทำแบบนั้นได้ยังไงฉันเองก็ยังไม่รู้แน่ชัด แต่ที่แน่ๆ คือตอนนี้ฉันแทบไม่เหลือเวลาแล้ว สองสัปดาห์ไม่พอหรอก ยิ่งในรั้ววังมีกิจกรรมมากขนาดนี้ เมื่อสักครู่ฉันหงุดหงิดที่ตัวเองอาจจะต้องติดคุกอีกนาน พอมาตอนนี้ฉันกลับเหลือเวลาน้อยนิด และคำตอบต่อคำถามถัดไปของฉันก็ยิ่งทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลงกว่าเดิม

"นานแค่ไหนคะ" ฉันถามโดยพยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่น "หลังจากตัดสินโทษฉันแล้ว นานแค่ไหน...กว่าพวกเขาจะทำตามคำตัดสิน"

ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองสืบทอดอะไรมาจากเอบบ์บ้าง แต่ดูเหมือนว่าเราจะมี

ลักษณะเหมือนกันอยู่อย่าง นั่นคือการบอกข่าวร้ายได้หน้าตาเฉย

"น่าจะทันที"

"ทันที" ฉันถอยกรูดจนแทบจะนั่งลงไปบนเตียง แล้วสารอะดรีนาลีนก็พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกระลอก "ทันทีนั่นหรือ แปลว่าอีกสองสัปดาห์ ในอีกสองสัปดาห์ ฉันอาจจะ...ตาย"

เพราะนั่นคือสิ่ง...สิ่งที่ฉันคิดเอาไว้แล้วตั้งแต่วันที่รู้ชัดเจนว่ามีคนจัดฉากใส่ร้ายฉันด้วยหลักฐานอันแน่นหนา คนที่ปลงพระชนม์ราชินีจะไม่ติดคุก แต่จะถูกประหาร มีอาชญากรรมไม่กี่อย่างในหมู่ไมรอยและแควมเพียร์ที่จะได้รับโทษแบบนั้น เราพยายามทำให้กระบวนการยุติธรรมของเรามีอารยะ แสดงให้เห็นว่าเราสูงส่งกว่าสไตรกอยผู้กระหายเลือด แต่อาชญากรรมบางอย่างก็สมควรได้รับความตายเป็นบทลงโทษในมุมมองด้านกฎหมาย คนบางจำพวกก็สมควรตายเช่นกัน เช่น พวกฆาตกรชายชาติ เมื่อเข้าใจแจ่มแจ้งถึงอนาคตของตัวเองแล้วฉันก็รู้สึกสิ้นแค้นและน้ำตาปรึ่มๆ จะไหลออกมาให้ได้

"นั่นไม่ถูกต้อง!" ฉันบอกเออบี "มันไม่ถูกต้อง คุณก็รู้!"

"ไม่สำคัญหรอกว่าพ่อจะคิดยังไง" เขาพูดอย่างใจเย็น "พ่อแค่พูดข้อเท็จจริงออกมา"

"สองสัปดาห์" ฉันพูดซ้ำ "ฉันจะทำอะไรได้ภายในสองสัปดาห์ ฉันหมายความว่า...คุณมีเบาะแสบางอย่างใช่ไหม หรือ...หรือ...คุณจะทำอะไรได้ก่อนถึงเวลา เพราะคุณถนัดเรื่องแบบนั้นอยู่แล้ว" ฉันพละมอกออกมาและรู้ว่ามันฟังดูลนลานและสิ้นหวัง ก็แหงล่ะ นั่นเป็นเพราะฉันกำลังลนลานและสิ้นหวัง

"มันคงยากที่จะทำอะไรให้ได้ผลสำเร็จมากนัก" เขาอธิบาย "วังกำลังุ่นวายอยู่กับพิธีศพและการเลือกตั้ง อะไรๆ กำลังสับสนอลหม่าน...ซึ่งก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย"

ฉันรู้เกี่ยวกับการเตรียมการเหล่านั้นผ่านสายตาของลิซซา ฉันเห็นแล้วว่า มันเริ่มที่จะโกลาหลแค่ไหน การค้นหาหลักฐานท่ามกลางความสับสนแบบนี้ไม่ใช่แค่ยาก แต่เรียกว่าเป็นไปไม่ได้เลยต่างหาก

สองสปีดาร์ สองสปีดาร์ และฉันอาจจะตาย

"ไม่ได้" ฉันบอกเออบบี้ด้วยเสียงสั้นเครือ "ฉันไม่...สมควรจะตายแบบนี้"

"โอ้" เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง "ลูกรู้หรือว่าตัวเองควรจะตายยังไง"

"ในสนามรบไงล่ะ" น้ำตาหยาดหนึ่งแอมไหลออกมาจนได้ และฉันก็รีบปาดมันทิ้ง ฉันรักษาภาพหญิงแกร่งเสมอมา แล้วก็ยังไม่อยากให้ภาพนั้นแตกเปล่งไม่ใช่ตอนที่ซึ่งภาพหญิงแกร่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด "ในการต่อสู้ ปกป้องคนที่ฉันรัก ไม่ใช่...ไม่ใช่ถูกตัดสินประหารชีวิตอะไรแบบนี้"

"นี่ก็เป็นการต่อสู้เหมือนกัน" เขารำพึง "แค่ไม่ใช่การต่อสู้ทางกาย สองสปีดาร์ก็ยังเป็นสองสปีดาร์ มันแยะไหม ก็แยะอยู่ แต่ก็ดีกว่าหนึ่งสปีดาร์นะ และไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ หลักฐานใหม่อาจจะโผล่ขึ้นมา ลูกแค่ต้องรอดู"

"ฉันเกลียดการรอคอย ไร่ห้องนี้...มันเล็กมาก ฉันหายใจไม่ออก มันจะฆ่าฉันก่อนเพชรฆาตจะลงมือ"

"พอไม่คิดอย่างนั้นหรือ" สีหน้าของเออบบี้ยังสงบเยือกเย็น ไร้แววเห็นใจ "มันรักลูกให้ดีซัดๆ" ลูกต่อสู้กับสไตรกอยเป็นฝูงได้โดยไม่ย่น แต่กลับทนห้องเล็กๆ ไม่ได้เนี่ยนะ"

"มันเป็นมากกว่านั้น" ที่นี้ฉันต้องรอคอยแต่ละวันในห้องรูกุญแจ นาฬิกากำลังนับถอยหลังไปสู่ความตายของฉันและแทบไม่มีหนทางที่จะหยุดมันได้"

"บางครั้งการทดสอบความแข็งแกร่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราคือสถานการณ์ที่ดูเหมือนไม่มีอันตรายชัดเจน บางครั้งการเอาตัวรอดคือสิ่งที่ยากที่สุด"

"โอ ไม่นะ" "ไม่" ฉันถอยหนีพร้อมกับเดินวนไปวนมาเป็นหนูดัดจัน "อย่ามาสอนบทเรียนสูงส่งอะไรตอนนี้ คุณพูดเหมือนดิมิทรีตอนที่เขาเคยสอนบทเรียนชีวิตอันลึกซึ้งให้ฉันฟังเลย"

"เขาเคยรอดจากสถานการณ์เดียวกันนี้" และเขากำลังรอดจากสิ่งอื่นๆ ด้วยเช่นกัน"

ดิมิทรี

ฉันสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบจิตสงบใจก่อนตอบ ก่อนเกิดเหตุฆาตกรรม

แสนวุ่นวายนี้ ดิมิทรีคือปัญหายุ่งยากที่สุดในชีวิตของฉัน เมื่อหนึ่งปีก่อน...แม้จะดูเหมือนชาติที่แล้ว...เขาเป็นครูฝึกของฉันในโรงเรียนมัธยมปลาย ฝึกฝนฉันให้เป็นองครักษ์แอดมเพอร์ผู้ปกป้องโมรอย เขาทำเรื่องนั้นสำเร็จ...และทำเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย เราตกหลุมรักกันซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม เราพยายามประคับประคองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนในที่สุดก็ค้นพบหนทางที่เราจะได้อยู่ด้วยกัน แต่ความหวังนั้นกลับมีติดลบลงเมื่อเขาถูกกักและกลายเป็นสไตรกอย มันเป็นฝันร้ายในความจริงของฉัน หลังจากนั้นก็เกิดปาฏิหาริย์ที่ไม่มีใครเชื่อว่าจะเป็นไปได้ ลิซซาใช้เวทจิตวิญญานเปลี่ยนเขากลับมาเป็นแอดมเพอร์ดั้งเดิม แต่โชคไม่ดีที่อะไรๆ ไม่ได้กลับมาเป็นเหมือนก่อนการโจมตีของสไตรกอยสักเท่าไร

ฉันทำตาเขียวใสเออร์บ์ "ดิมิทรีรอดมาได้ก็จริง แต่เขาเครียดกับเรื่องนั้นมาก! ตอนนี้ก็ยังเครียดอยู่ ในทุกๆ เรื่อง"

ความหนักอึ้งของการกระทำอันชั่วร้ายที่เขาทำลงไปในฐานะสไตรกอยยังคงตามหลอกหลอนเขา เขากฎให้ตัวเองไม่ได้และสาบานว่าเขาไม่สามารถรักใคร่ได้อีกแล้ว การที่ฉันคบหากับเอเดรียนก็ไม่ได้ช่วยเรื่องนี้เช่นกัน หลังจากพยายามอย่างไร้ผลอยู่หลายครั้ง ฉันก็ยอมรับว่าดิมิทรีกับฉันจบกันแล้วจริงๆ ฉันก้าวต่อไปโดยหวังว่าฉันกับเอเดรียนจะมีความสัมพันธ์ที่จริงจังได้

"ใช่" เออร์บ์แค้นตอบ "เขาเป็นคนเครียด แต่ภาพลูกน่ะคือความสุขและความสดใส"

ฉันถอนหายใจ "บางครั้งการคุยกับคุณก็เหมือนคุยกับตัวเองเลย น่ารำคาญชะมัด มีเหตุผลอะไรอีกไหมที่คุณมาที่นี่ นอกจากมาบอกข่าวร้ายนั้น ถ้าไม่รู้ ฉันคงจะมีความสุขกว่านี้"

ฉันไม่สมควรตายแบบนี้ ฉันไม่สมควรเจออะไรแบบนี้ ความตายของฉันไม่ใช่กำหนดนัดที่ถูกจดไว้ด้วยดินสอบนปฏิทิน

เขายักไหล่ "พอแค่อายกเห็นหน้าลูก แล้วก็มาดูความเป็นอยู่"

ใช่ ฉันตระหนักว่าเขามาทำอย่างนั้นจริงๆ สายตาของเออร์บ์มักจะหวัดกลับมาจ้องตาฉันอยู่เรื่อยๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาสนใจฉัน การถกเถียงกันของ

เราไม่ได้ทำให้พวกองค์กรภัยกังวล แต่หลายครั้ง ฉันเห็นสายตาของเอบบีมองไปรอบๆ เพื่อสังเกตช่องทางเดิน ห้องซังของฉัน และรายละเอียดอะไรก็ตามที่เขาเห็นว่าน่าสนใจ เอบบีไม่ได้ฉายาซเมย์หรืออสรพิษหามั่ว เขามักจะคำนวณ มักมองหาความได้เปรียบ ดูเหมือนว่านิสัยชอบวางแผนบ้าง ของฉันจะสืบมาโดยสายเลือด

"แล้วก็มาช่วยเป็นเพื่อนแก้เหงาด้วย" เขายิ้มพร้อมกับส่งนิตยสารสองเล่ม และหนังสืออีกเล่มที่หยิบไว้ได้แขนลอดที่กรงเข้ามา "นี่อาจจะทำให้อะไรดีขึ้น"

ฉันไม่คิดว่าความบันเทิงชนิดไหนจะทำให้การหนีบอดยหลังสองสัปดาห์สู่วันตายของฉันดีขึ้นมาได้ นิตยสารเน้นเรื่องแฟชั่นกับทรงผม ส่วนหนังสือคือเรื่อง *ท่านเคานต์ มองเต คริสโต* ฉันขมขื่นขึ้นเพราะอยากจะปล่อยมือบ้าง อยากทำอะไรสักอย่างเพื่อบรรเทาความตึงเครียดของสถานการณ์

"ฉันดูหนังเรื่องนี้แล้ว การใช้สัญลักษณ์อย่างชาญฉลาดของคุณไม่ได้ฉลาดขนาดนั้นหรอก นอกเสียจากว่าคุณจะซ่อนเอกสารอะไรไว้ข้างใน"

"หนังสือยอมดีกว่าภาพยนตร์เสมอ" เขาเริ่มหันหลังกลับ "เราอาจถกงานวรรณกรรมด้วยกันครั้งหน้า"

"เดี๋ยวก่อน" ฉันโยนหนังสือพวกนั้นลงบนเตียง "ก่อนที่คุณจะไป...สำหรับเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้น ไม่มีใครพูดเลยว่าตกลงใครเป็นคนฆ่าพระองค์" เมื่อเอบบีไม่ตอบทันที ฉันก็มองเขาด้วยสายตาคมกริบ "คุณเชื่อว่าฉันไม่ใช่คนทำใช่ไหม" เท่าที่รู้ เขาคิดว่าฉันผิดและแค่พยายามจะช่วยเหลือ เพราะเขาเป็นคนอย่างนั้น

"พอเชื่อว่าลูกสาวผู้น่ารักของคุณฆ่าคนได้" เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด "แต่ไม่ใช่คนนี่"

"งั้นใครทำ"

"เรื่องนั้น" เขากล่าวก่อนจะเดินจากไป "คือสิ่งที่พ่อกำลังสืบอยู่"

"แต่คุณเพิ่งบอกว่าเราไม่เหลือเวลาแล้ว! เอบบี!" ฉันไม่ยอมให้เขาไป ฉันไม่ยอมให้อยู่ตามลำพังกับความหวาดกลัว "มันไม่มีทางแก้ไขเรื่องนี้"

"แต่จำสิ่งที่พ่อพูดในห้องพิจารณาคดีเอาไว้ให้ดี" เขาตะโกนตอบกลับมา

เราล้มสลายตาไปแล้ว และฉันก็นั่งลงบนเตียงเพื่อนึกย้อนกลับไปยังวันนั้นที่ศาล ในช่วงท้ายของการไต่สวน เขาบอกฉัน...อย่างค่อนข้างแน่วแน่...ว่าฉันจะไม่ถูกประหาร หรือแม้กระทั่งขึ้นศาลเพื่อฟังคำตัดสิน เออบบ์ มาซูร์ไม่ใช่คนลึกลับอะไรเลย แต่ฉันเริ่มจะคิดว่าแม้แต่คนอย่างเขาก็มีขีดจำกัด โดยเฉพาะในยามนี้ที่ตารางเวลาของเราถูกปรับใหม่

ฉันหยิบกระดาษยับๆ แผ่นนั้นขึ้นมาคลี่ดูอีกครั้ง ใต้นี้ก็มาจากศาลเช่นกัน แอมโบรสซึ่งเป็นทั้งคนรับใช้และเป็นกักขังของทาเทียนาแอบส่งให้ฉันอย่างลับๆ ล่อๆ

ไรส

ถ้าเจ้ากำลังอ่านจดหมายฉบับนี้นั้นหมายความว่าบางสิ่งที่เลวร้ายได้เกิดขึ้นแล้ว เจ้าอาจจะเกลียดเราซึ่งเราไม่โทษเจ้าหรอก เราได้แต่ขอให้เจ้าเชื่อว่าสิ่งที่เราทำก็บังกฎหมายลดาอยู่นั้นยังดีต่อคนของเจ้ามากกว่าสิ่งที่คนอื่นวางแผนเอาไว้ มีโมรอยบางกลุ่มอยากจะทำบั้งคับแค้นแดมเพียร์ทุกคนให้ทำงานรับใช้ไม่ว่าพวกเขาจะต้องการหรือไม่ด้วยการใช้อำนาจจิต กฎหมายลดาอยู่ช่วยชะลอข้อเสนอนั้นเอาไว้ได้

ยังไงก็ตามเราเขียนถึงเจ้าเพื่อบอกความลับบางอย่างที่เจ้าต้องทำให้ถูกต้อง นี่เป็นความลับที่เจ้าควรบอกให้น้อยคนที่สุด วาซิลซาจำเป็นต้องได้ที่นั่งของเธอในสภา และมันเป็นไปได้ เธอไม่ใช่ตราโกเมียร์คนสุดท้าย ยังมีชีวิตอื่น ลูกนอกสมรสของเอริค ดราโกเมียร์ เราไม่รู้อะไรมากไปกว่านี้ แต่ถ้าเจ้าหาถูกชายหรือถูกสาวคนนี้เจอ เจ้าจะทำให้วาซิลซามีอำนาจอย่างที่เธอสมควรจะมีไม่ว่าเจ้าจะมีชื่อเสียงหรืออารมณ์รุนแรงแค่ไหน แต่เจ้าคือคนเดียวที่เราารู้สึกว่าสามารถจัดการเรื่องนี้ได้ อัยารอซ้าที่จะดำเนินการ

ทาเทียนา อิวาซคอฟ

ถ้อยคำเหล่านี้ยังไม่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่ที่ฉันอ่านมันไปเป็นร้อยรอบ และคำถามที่ผุดขึ้นมาระหว่างอ่านก็ยังคงเหมือนเดิม นี่เรื่องจริงหรือเปล่า ทาเทียนา

เป็นคนเขี้ยวจริงๆ นะเธอ ถึงแม้ว่าพระองค์จะแสดงความเป็นปฏิปักษ์อย่างชัดเจน แต่ก็ไว้ใจฉันพอที่จะบอกข้อมูลอันตรายนั้นันเธอ ชาวโมรอยมีสิบสองราชวงศ์สำหรับตัดสินใจเรื่องสำคัญแทนโมรอยทั้งหมด แต่ถึงอย่างนั้น ตอนที่พวกเขาที่มีแคสเบียด เพราะลิซซาเป็นคนสุดท้ายของตระกูล และถ้าไม่มีสมาชิกคนอื่นในราชวงศ์ดราโกเมียร์ กฎหมายของโมรอยระบุเอาไว้ว่าเธอไม่มีอำนาจที่จะนั่งและออกเสียงในสภาซึ่งคอยตัดสินใจเรื่องต่างๆ แทนเรา ตอนที่มีการออกกฎหมายแย้ง ขึ้นมาแล้ว และถ้าข้อความในกระดาษแผ่นนี้เป็นความจริง กฎหมายเลวร้ายในเรื่องอื่นๆ ก็จะทยอยตามมา ลิซซาสามารถต่อต้านกฎหมายเหล่านั้นได้ และใครบางคนจะไม่สบอารมณ์ ใครคนนั้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกเขาเต็มใจจะฆ่า

ดราโกเมียร์อีกคน

ดราโกเมียร์อีกคนหมายความว่าลิซซามีสิทธิ์ออกเสียง อีกหนึ่งเสียงในสภาสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้มากมาย มันเปลี่ยนแปลงโลกของโมรอยได้เลย มันเปลี่ยนแปลงโลกของฉันได้ด้วย อย่างเช่น การตัดสินใจว่าฉันมีความผิดหรือไม่ และที่แน่ๆ มันเปลี่ยนแปลงโลกของลิซซาได้ ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอเชื่อว่าเธอหัวเดียวกระเทียมลีบ แต่...ฉันก็ไม่มั่นใจนักกว่าเธอจะเต็มใจต้อนรับพี่น้องต่างมารดาหรือเปล่า ฉันยอมรับว่าพ่อของฉันเป็นอันธพาล แต่ลิซซาเกิดทุนพ่อของเธอเสมอมา และเชื่อว่าเขาประเสริฐที่สุด ชาวนี้จะทำให้เธอซ็อก และแม้ว่าฉันจะฝึกฝนมาทั้งชีวิตเพื่อปกป้องเธอจากภัยคุกคามทางกาย ฉันก็ซักจะคิดว่าเธอควรได้รับความคุ้มครองในด้านอื่นๆ ด้วย

แต่ก่อนอื่นฉันจำเป็นต้องรู้ความจริง ฉันจำเป็นต้องรู้ว่าข้อความนี้มาจากที่ไหนจริงหรือเปล่า ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าฉันหาคำตอบได้ แต่ฉันต้องทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

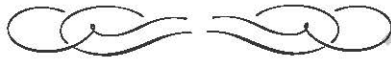
เฮ้อ เอาน่า ไซว่าตอนนี้ฉันจะมืออย่างอื่นให้ทำเสียเมื่อไร

ฉันลุกขึ้นจากเตียงและยืนหันหลังให้สี่กรงเพื่อจ้องเขม็งไปยังผนังห้องและใช้มันเป็นจุดโฟกัส ฉันเตรียมตัวเตรียมใจด้วยการบอกตัวเองว่าฉันเข้มแข็งพอที่

จะควบคุมมันได้ จากนั้นก็ปลดกำแพงจิตที่สร้างไว้ในจิตใต้สำนึกตลอดเวลา
ความกดดันมหาศาลหลุดลอยออกไปราวกับอากาศที่หนีออกจากลูกโป่ง
แล้วทันใดนั้นเอง ฝึกรายล้อมฉันเต็มไปหมด

ตัวอย่าง

บทที่ 2

มันน่าสยดสยองเหมือนเช่นทุกครั้ง ทั้งใบหน้า หัวกะโหลก โปรงแสงบ้าง เรื่องแสงบ้าง ป่วนเบี่ยนนวนเวียนอยู่รอบตัว พวกเขาถูกดึงดูดให้เข้ามาใกล้ฉัน กรูกันเข้ามาราวกับว่ามีเรื่องอยากพูดด้วยมากเหลือเกิน และจริงๆ แล้วพวกเขาก็คงมีเรื่องอยากพูด ภูตผีที่ยังอ้อยอิ่งอยู่ในโลกนี้มีความทรมานทรมาย เป็นดวงวิญญาณที่ยังมีเหตุผลให้ไปสู่อุบัติไม่ได้ ตอนลิซซานำฉันกลับมาจากความตาย ฉันเก็บสายใยเชื่อมโยงกับโลกของพวกเขาเอาไว้ด้วย แล้วฉันก็ต้องพยายามอย่างหนัก และควบคุมตัวเองให้ดีกว่าจะรู้วิธีกันผีที่ตามหลอกหลอนฉันพวกนี้ออกไป ปกติแล้วเซตอาคมซึ่งปกป้องวังของโมรอยจะคอยกันผีพวกนี้ให้อยู่ห่างๆ ฉัน แต่ครั้งนี้ ฉันอยากให้พวกเขาไปที่นี้ การเปิดทางให้พวกเขา เชื่อเชิญพวกเขาเข้ามา... มันเป็นเรื่องอันตราย

มีบางอย่างบอกฉันว่าถ้าจะมีผีที่หาความสงบไม่ได้สักตัว ก็ต้องเป็นราชินีที่ถูกปลงพระชนม์บนแท่นบรรทมของตัวเองนั่นแหละ ฉันไม่คุ้นกับใบหน้าใครเลยในกลุ่มนี้ แต่ยังไม่ยอมถอดใจ

"ทาเทียนา" ฉันพิมพ์พาลงกำหนดความคิดไปที่ใบหน้าของอดีตองค์ราชินี "ทาเทียนา มาหาฉันหน่อย"

ฉันเคยเรียกผีตัวหนึ่งมาได้ง่ายๆ เขาคือเมลัน เพื่อนของฉันที่ถูกสไตรกอยฆ่าตาย แม้ทาเทียนากับฉันจะไม่สนิทสนมกันเหมือนฉันกับเมลัน แต่เราก็มีสิ่งเชื่อมโยงกัน ช่วงขณะหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย มีเพียงใบหน้าพราลีโอนกลุ่มเดิมที่วนเวียนอยู่รอบกายภายในคุก พอฉันเริ่มท้อใจ จู่ๆ พระองค์ก็ปรากฏตัวให้เห็น

พระองค์ยืนอยู่ในชุดเดิมที่ถูกสังหาร ชุดนอนยาวกับเสื้อคลุมอาบเลือดสีของเธอซีดจางและกะพริบวิบไหวเหมือนจอโทรทัศน์ที่ทำงานไม่ปกติ ถึงอย่างนั้นมงกุฎบนศีรษะกับท่ายืนสง่างามก็ทำให้พระองค์ดูเป็นราชินีอย่างที่ผมจำได้ เมื่อพระองค์ปรากฏตัว พระองค์ไม่พูดอะไรเลย แต่จ้องมองมาเฉยๆ สายตาคำมีดทะลุเข้ามาในดวงวิญญาณของฉัน แล้วความรู้สึกสับสนปนเป๋กั้ขมวดแน่นอยู่ในอก ปฏิกริยาที่ผมมักจะมีเมื่ออยู่ใกล้ทาเทียนอันได้แก่ความโกรธและความขุ่นเคืองลุกวาบขึ้นมา จากนั้นก็มีกระแสคลื่นแห่งความสงสารเข้ามาปะปนซึ่งเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว จะใครก็ตามไม่ควรจับชีวิตเช่นเดียวกับพระองค์

ฉันลังเลเพราะเกรงว่าพวกองค์กรักจะได้ยินเสียงฉัน แต่ฉันสังหรณ์ใจว่าความดังของเสียงไม่สำคัญหรอก และองค์กรักพวกนั้นก็ไม่มีทางเห็นสิ่งที่ฉันเห็น ฉันจึงซุกระดาซแผ่นดินนั้นขึ้น

"พระองค์เป็นคนเขียนไอน์หรือเปล่า" ฉันพูดเสียงแผ่ว "มันเป็นความจริงหรือเปล่า"

พระองค์ยังคงจ้องนิ่งเช่นเดิม ผิของเมลันก็มีพฤติกรรมแบบนี้เหมือนกัน การเรียกคนตายให้มาหาที่เรื่องหนึ่ง การสื่อสารกับพวกเขานั้นเป็นอีกเรื่องโดยสิ้นเชิง

"ฉันต้องรู้ค่ะ ถ้ามีตราโกเมียร์อีกคน ฉันจะหาให้เจอ" ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความจริงที่ว่าฉันไม่อยู่ในสภาพที่จะตามหาอะไรหรือใครได้ "แต่พระองค์ต้องบอกฉัน นี่ใช่ลายมือพระองค์ไหม เป็นเรื่องจริงไหม"

มีเพียงสายตาเกรี้ยวกราดที่มองตอบมา ฉันซักจะหงุดหงิดมากขึ้นและความกดดันจากวิญญาณเหล่านี้ก็ทำให้ฉันปวดศีรษะ ดูเหมือนว่าถึงตายไปแล้วทาเทียนาก็ยังกวนโมโหฉันได้เหมือนตอนที่ยังมีชีวิตอยู่

ฉันกำลังจะตั้งกำแพงจิตขึ้นมาอีกครั้งและผลักพวกมันออกไป ก็พอดีทาเทียนา ขยับตัวอย่างเล็กน้อยที่สุด มันเป็นการพยักหน้านิดๆ อย่างที่แทบสังเกตเห็นไม่เห็น จากนั้นนัยน์ตาแข็งกร้าวของพระองค์ก็เหลือบมองกระดาดในมือฉัน และเท่านั้นเอง พระองค์ก็หายวับไป

ฉันตั้งกำแพงขึ้นมาทันทีโดยรวบรวมสติปิดกั้นตัวเองจากเหล่าคนตาย อากาศปวดหัวยังคงอยู่ แต่ใบหน้าพวกนั้นหายไปแล้ว ฉันนั่งจุ่มปีกลงบนเตียง พลังเหม่อมองแผ่นกระดาด ฉันได้คำตอบแล้ว กระดาดนี้เป็นของจริง ทาเทียนา เป็นคนเขียน แล้วฉันก็คิดว่าผีของพระองค์ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องโกหก

ฉันนอนเหยียดยาว วางศีรษะบนหมอนและรอให้อาการปวดตบุง น่ารำคาญ นั้นหายไป จากนั้นฉันก็หลับตาลงและใช้ความผูกพันทางจิตย้อนกลับไปดูว่าลิซซา กำลังทำอะไรอยู่ ตั้งแต่ฉันถูกจับ ลิซซาเอาแต่วิ่งวอนและได้เตียงแทนฉัน ดังนั้นฉันจึงคิดว่าเธอคงจะทำอย่างเดิม แต่เธอกลับ...กำลังซื้อเสื้อผ้าใหม่

ฉันเกือบเคืองขึ้นมาเลยทีเดียวที่เพื่อนซี้หาความสุขใส่ตัวแบบนี้ จนกระทั่งฉันตระหนักว่าเธอกำลังมองหาชุดใส่ไปงานศพ เธออยู่ในร้านเสื้อผ้าซึ่งแอบอยู่ในชอกหนึ่งของวัง เป็นร้านที่ตัดชุดให้บรรดาราชาวงศ์ทั้งหลาย แล้วฉันก็ต้องแปลกใจที่เห็นเอเดรียนอยู่กับเธอด้วย ใบหน้าหล่อเหลาแสนคั่นตาช่วยบรรเทาความกลัวภายในใจของฉัน และเมื่อตรวจสอบความคิดของเธอแวบหนึ่ง ฉันก็เข้าใจว่าทำไมเขามาที่นี่ เธอเป็นคนชวนเขามาเองเพราะไม่อยากปล่อยให้ตามล่าพิง

ฉันเข้าใจว่าทำไม เขาอยู่ในสภาพเมามาย เป็นเรื่องมหัศจรรย์มากที่เขา ยังยืนไหว และอันที่จริงแล้วฉันเดาว่าผนังห้องที่เขาเพิ่งอยู่ต่างหากที่ช่วยพยุงเขาไว้ไม่ให้ล้ม ผมสีน้ำตาลของเขาดูยุ่งเหยิง ไม่ได้ยุ่งอย่างมีสไตล์แบบที่เขามักจะทำ นัยน์ตาสีเขียวเข้มกลายเป็นแดงก่ำ เอเดรียนเป็นผู้ใช้ธาตุจิตวิญญาณเช่นเดียวกับลิซซา เขามีความสามารถที่เธอยังไม่มี นั่นคือการเข้าฝันคนอื่น ฉันนึกว่าเขาจะมาเยี่ยมฉันบ้างระหว่างที่ฉันอยู่ในคุก แต่ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงไม่มา แอลกอฮอลล์เป็นตัวสะกดธาตุจิตวิญญาณ บางครั้งมันก็ดี เพราะการใช้เวทจิตวิญญาณมากเกินไปจะก่อให้เกิดความรำคาญที่ทำให้ผู้ใช้เวทเสียสติ แต่การ

ทำตัวเมมาหย่าไปอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันก็ไม่ดีต่อสุขภาพนักหรอก

การเห็นเขาผ่านสายตาของลิซซ่ากระตุ้นความรู้สึกสับสนแทบจะรุนแรงพอๆ กับตอนที่เห็นทาเทียนา ฉันสงสัยสารเขา เพราะเห็นชัดว่าเขากังวลและเสียใจเรื่องฉันกับเหตุการณ์น่าตกใจที่เกิดขึ้นกับเราอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว แถมเขายังสูญเสียท่านยาที่เขารัก แม้ว่าพระองค์จะเป็นคนแข็งกระด้างก็ตาม

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็รู้สึก...เหยียดหยามเขา มันอาจจะไม่ยุติธรรม แต่ฉันก็อดไม่ได้ ฉันห่วงใยเขามากและเข้าใจที่เขาถลัดกลุ่ม แต่มันน่าจะไม่มีวิธีรับมือกับการสูญเสียได้ดีกว่านี้ไหม พฤติกรรมของเขามันแทบจะดูขี้ลาด เขาหนีปัญหาด้วยการเข้าไปหลบในขวดเหล้า ซึ่งเป็นอะไรที่ขัดกับนิสัยของฉันมาก ถ้าเป็นฉันนะเธอ ฉันจะไม่ปล่อยให้ปัญหาเป็นฝ่ายมีชัยโดยไม่สู้คู่สักตั้ง

"ก่ามะหยี่เพคะ" เจ้าของร้านบอกลิซซ่าด้วยน้ำเสียงหนักแน่น หญิงมโรรอยเหยียดแขนคนนัยกชุดกระโปรงฟูฟ่องแขนยาวขึ้นมา "ตามประเพณี ผู้เดินในชบวนหลวงจะสวมชุดก่ามะหยี่"

นอกจากงานเอ็กเกริกอื่นๆ แล้ว พิธีศพของทาเทียนาจะมีคนเดินประคบโลงศพซึ่งจะมีตัวแทนมาจากแต่ละราชวงศ์แน่นอนว่าไม่มีใครรังเกียจที่ลิซซ่าเป็นตัวแทนราชวงศ์ของเธอ แต่การโหวตนะเธอ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ลิซซามองชุดนั้น มันดูเหมือนชุดไปงานฮัลโลวีนมากกว่าจะเป็นชุดไปงานศพ "อากาศข้างนอกนั่นตั้งแก้สับองศา" ลิซซ่าบ่น "แล้วก็ขึ้นด้วย"

"ประเพณีจำเป็นต้องมีการเสีสละเพคะ" หญิงคนนั้นกล่าวเสียงสูง "เช่นเดียวกับโศกนาฏกรรม"

เอเดรียนอ้าปากเหมือนจะเยาะเย้ยหรือพูดอะไรไม่เหมาะสมออกมาอย่างไม่ต้องสงสัย ลิซซ่ารีบส่ายหน้าให้เขาแรงๆ ซึ่งทำให้เขาเงิบ "แล้วไม่มีแบบ...เออไม่รู้สิ ชุดแขนกุดอะไรแบบนั้นเหวอะคะ"

หญิงคนชายทำตาโต "ไม่มีใครสวมสายเดี่ยวไปราชพิธีศพหรอกนะเพคะ มันไม่เหมาะสม"

"แล้วกางเกงขาสั้นล่ะ" เอเดรียนถาม "ใช้ได้ไหมถ้าสวมคู่กับเนกไท เพราะ

ผมจะใส่แบบนี้แหละ"

หญิงคนนั้นทำหน้าเหวอ ส่วนลิซซำมองเอเดรียนด้วยสายตารังเกียจ ไม่ใช่เพราะคำพูดของเขาหรอก เพราะเธอคิดว่ามันตลกดี แต่เป็นเพราะเธอเองก็ไม่ชอบที่เขาเมาตลอดเวลาอย่างนี้

"ยังงี้ก็ไม่มีใครปฏิบัติต่อฉันเหมือนราชินีกุลจริง ๆ อยู่แล้ว" ลิซซำกล่าวพลางหันไปมองชุดอื่น ๆ "ไม่มีเหตุผลที่จะต้องทำตัวเป็นราชินีกุลตอนนี้ เอาชุดสายเดี่ยวกับแขนสั้นมาดูหน่อยค่ะ"

หญิงคนชายทำหน้าเบ้ แต่ก็ทำตาม เธอไม่มีปัญหากับการแนะนำเสื้อผ้าให้พวกราชวงศ์ แต่ไม่กล้าสั่งให้พวกเขาทำหรือสวมอะไร นี่เป็นส่วนหนึ่งของระบบขนชั้นในโลกของเรา ขณะที่หญิงคนนั้นเดินตัดร้านไปหาชุดดังกล่าว แพนของลิซซำกับอาของเขาก็เดินเข้ามาพอดี

ฉันคิดว่าคริสเตียน โอเซร่าคือคนที่เอเดรียนควรจะเป็นแบบอย่าง การที่ฉันคิดอย่างนั้นนั้นเป็นเรื่องน่าตกใจมาก กาลเวลาได้เปลี่ยนไปแล้วจริงๆ นับจากตอนที่ฉันเห็นว่าคริสเตียนเป็นแบบอย่างที่ดี แต่มันก็เป็นความจริง ฉันเฝ้ามองเขาอยู่กับลิซซำตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา คริสเตียนมีความแน่วแน่ ไม่สั่นคลอน เขาทำสิ่งที่เขาทำได้เพื่อช่วยเหลือเธอทั้งเรื่องการตายของทาเทียนาและเรื่องที่ผมถูกจับ จากสีหน้าของเขาในตอนี้ ดูเหมือนว่าเขามีข่าวสำคัญมาบอก

คุณอาผู้ตรงไปตรงมาของเขา ทาซา โอเซร่า ก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของความแกร่งและความสง่างามได้แรงกดดัน เธอเลี้ยงดูเขาหลังจากที่พ่อแม่ของเขาเปลี่ยนเป็นสไตรกอย...และทำร้ายเธอ ทั้งทาซาไว้กับรอยแผลเป็นบนใบหน้าข้างหนึ่ง โมรอยมักฟังพาลพะงำลังขององครักษ์ แต่หลังจากการโจมตีครั้งนั้น ทาซาก็ตัดสินใจที่จะทำทุกอย่างเอง เธอเรียนรู้การต่อสู้ ผักผ่อนการสู้ทั้งมือเปล่าและใช้อาวุธ เธอแข็งแกร่ง และพยายามผลักดันให้โมรอยคนอื่นๆ เรียนการต่อสู้ด้วยเช่นกัน

ลิซซำปล่อยมือจากชุดที่เธอดูอยู่และหันไปหาคริสเตียนอย่างกระตือรือร้น นอกจากฉันแล้ว ไม่มีใครในโลกนี้ที่เธอไวใจมากไปกว่าเขา เขาเป็นที่พึ่งของเธอ

ตลอดเหตุการณ์ทั้งหมด

เขามองไปรอบๆ ร้าน คู่มือต้นเต็นท์ที่รายล้อมไปด้วยชุดกระโปรง "พวกเธอกำลังซื้อป้องกันอยู่เหรอ" เขากามพรางเหลือบมองจากลิซ่าไปยังเอเดรียน "มุ่งมั่งกันตามประสาผู้หญิงหรือไง"

"เฮ้ เสื้อผ้าใหม่จะมีประโยชน์นะ" เอเดรียนกล่าว "นอกจากนี้ ฉันพนันว่าเสื้อคอสตูดต้องเหมาะกับนายมากเลย"

ลิซ่าไม่สนใจการโต้ตอบระหว่างหนุ่มๆ และพุ่งความสนใจไปที่พวกโอเชรา "มีข่าวอะไรเพิ่มเติมหรือคะ"

"พวกเราตัดสินใจว่าจะไม่ทำอะไร" คริสเตียนบอก เขาเหยียดยิ้มด้วยความรังเกียจ "หมายถึงไม่มีการลงโทษอะไรแบบนั้น"

ทากาพยักหน้า "เราพยายามบอกพวกนั้นว่าเขาคิดว่าโรสตกอยู่ในอันตรายก็เลยกระโจนเข้าไปก่อนที่จะรู้ว่าจริงๆ แล้วมันเกิดอะไรขึ้น"

หัวใจของฉันหยุดเต้น ดิมิทรี พวกเขากำลังพูดถึงดิมิทรี

ช่วงหนึ่ง ใจของฉันไม่อยู่กับลิซ่าอีกต่อไป ใจของฉันไม่อยู่ในคุก แต่ย้อนกลับไปยังวันที่ฉันถูกจับ ฉันกำลังทะเลาะกับดิมิทรีอยู่ในร้านอาหาร ต่ำหนิเขาที่เขาไม่ยอมคุยกับฉัน อย่าวุ่นแต่สานต่อความสัมพันธ์ของเราเลย ฉันตัดสินใจในตอนนั้นว่าฉันกับเขาจบกัน เรื่องของเราจบลงไปแล้วจริงๆ และฉันจะไม่ปล่อยให้เขาฉีกทั้งหัวใจของฉันอีกต่อไป นั่นคือตอนที่พวกองค์กรข้าเข้ามาล้อมจับฉัน และถึงแม้ดิมิทรีจะอ้างว่าช่วงเวลาที่เขาเป็นสไตรกอยทำให้เขาไม่สามารถรักได้อีก แต่เขากลับตอบได้รวดเร็วราวสายฟ้าเพื่อปกป้องฉัน เราไม่มีทางสู้จำนวนของอีกฝ่ายได้เลย แต่เขาไม่สนใจ สีหน้าของเขา...และการที่ฉันเข้าใจเขาอย่างนามหัศจรรย์...ได้บอกสิ่งที่ฉันจำเป็นต้องรู้ ฉันกำลังเผชิญหน้ากับภัยคุกคาม เขาต้องปกป้องฉัน

และเขาก็ปกป้องฉันจริงๆ เขาต่อสู้ราวกับเทพเหมือนสมัยที่อยู่วังเรียน เซนต์ลาคีเมียร์ สมัยที่เขาสอนวิธีการต่อสู้กับสไตรกอยให้ฉัน เขาทำให้องค์กรข้าในร้านอาหารแห่งนั้นหมดสติไปหลายคนอย่างที่คนคนเดียวไม่น่าจะสามารถทำได้

สิ่งเดียวที่หยุดเขาได้ก็คือการแทรกแซงของตนเอง ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วฉันก็เชื่อจริงๆ ว่าเขาจะลี้ภัยจนลมหายใจสุดท้าย ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นหรือทำให้องครักษ์เป็นฝูงอยากจับกุมฉัน แต่ฉันถูกคิดได้ว่าติมิทริกกำลังตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะทำร้ายสถานะอันเปราะบางของตัวเองในรั้ววัง การที่สไตรกอยกลับคืนสภาพเดิมนั้นเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อน และหลายคนยังไม่ไว้ใจเขา ฉันอ่อนวอนติมิทริกให้หยุด เพราะกลัวในสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเขามากกว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองโดยไม่เฉลียวใจเลยว่าอะไรกำลังรอฉันอยู่

เขามาฟังการไต่สวนของฉันภายใต้การควบคุมขององครักษ์ แต่ทั้งลิซซาและฉันไม่เห็นเขาตั้งแต่นั้นมา ลิซซาพยายามอย่างหนักเพื่อที่จะลบล้างความผิดอะไรก็ตามให้เขาเพราะกลัวว่าทางนั้นจะจับเขาเข้ากรงขังอีกครั้ง ส่วนฉันนะ เறอ ฉันพยายามบอกตัวเองไม่ให้คิดมากเกินไปสำหรับสิ่งที่เขาทำ การจับกุมฉันและความเป็นไปได้ที่จะต้องโทษประหารสำคัญกว่า แต่...ฉันก็ยังอดคิดไม่ได้ทำไมเขาถึงทำอย่างนั้น ทำไมเขาถึงเสี่ยงชีวิตเพื่อฉัน มันเป็นการตอบโต้ต่อสิ่งคุกคามโดยสัญชาตญาณอย่างนั้นหรือ หรือเขาทำเพื่อลิซซาเพราะเขาสาบานเอาไว้ว่าจะช่วยเหลือเธอเพื่อตอบแทนที่เธอปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระ หรือเขาทำลงไปเพราะเขายังมีความรู้สึกให้แก่ฉัน

ฉันยังไม่รู้คำตอบ แต่การเห็นเขาเป็นแบบนี้ เป็นติมิทริกผู้ดุนเหมือนในอดีต มันได้ปลุกความรู้สึกที่ฉันพยายามกดเอาไว้ให้ลุกโหมขึ้นมา ฉันพยายามปลอบใจตัวเองว่าการเลิกรักใครสักคนนั้นต้องใช้เวลา ความรู้สึกที่คงค้างอยู่นั้นเป็นเรื่องธรรมดา โชคดีที่มันต้องใช้เวลานานหน่อยสำหรับการทำใจตัดขาดกับชายคนที่กระโจนเข้าสู่อันตรายเพื่อปกป้องเรา

ยังอีกก็ตาม คำพูดของคริสเตียนกับทาทาทำให้ฉันมีความหวังเกี่ยวกับชะตากรรมของติมิทริกมากขึ้น เพราะไม่ใช่ฉันคนเดียวที่เดินหมิ่นเหม่อยู่ระหว่างความเป็นและความตาย พวกที่เชื่อว่าติมิทริกยังเป็นสไตรกอยอยู่น้อยอยากเห็นเขาถูกล้มตอกทะลุหัวใจจะแะ

"พวกนั้นจะซังเขาอีก" คริสเตียนบอก "ไม่ใช่ในคุก แต่เป็นห้องตัวเอง

โดยมีคนเฝ้าสองคน พวกเขาไม่อยากให้ติมิหรือออกไป่วนเวียนทั่ววังจนกว่าอะไรจะสงบลง"

"ก็ยิ่งดีกว่าคุณ" ลิซชายอมรับ

"แต่ก็ยังไม่เข้าท่าอยู่ดี" ทาซาพูดเสียงกร้าวกับตัวเองมากกว่าจะพูดกับคนอื่น เธอกับติมิทริสนิทสนมกันมานานหลายปี และเธอก็เคยปรารถนาจะยกความสัมพันธ์ขึ้นไปอีกระดับ แต่สุดท้ายเธอก็ยอมเป็นแค่เพื่อน และความซนเคื่องของเธอที่มีต่อความอยุติธรรมที่เธอได้รับนั้นก็รุนแรงพอๆ กับเรา "พวกนั้นควรจะปล่อยเขาเป็นอิสระตั้งแต่เขากลับมาเป็นแคมเพียร์อีกครั้ง การเลือกตั้งสิ้นสุดลงเมื่อไร ฉันจะจัดการให้เขาได้รับอิสรภาพทันที"

"และนั่นแหละคือเรื่องประหลาด..." นัยน์ตาสีฟ้าอ่อนของคริสเตียนหรือลงอย่างใช้ความคิด "เราได้ยินมาว่าทาเทียนาตรัสกับคนอื่น ๆ ก่อนพระองค์... ก่อนพระองค์..." คริสเตียนอีกอีกกลางเหลือบมองเอเดรียนอย่างไม่สบายใจนัก การอ้าอึ้งนับเป็นสิ่งผิดวิสัยสำหรับคริสเตียน เพราะปกติแล้วเขามักจะโพล่งทุกอย่างที่อยู่ในใจออกมา

"ก่อนท่านจะถูกฆาตกรรม" เอเดรียนพูดเสียงเรียบโดยไม่มองหน้าใครเลย "พูดต่อสิ"

คริสเตียนกลืนน้ำลาย "เออ ได้ ฉันเดาว่าถึงจะไม่ใช่ต่อหน้าสาธารณชน แต่พระองค์ก็ได้ประกาศว่าพระองค์เชื่อว่าติมิทริเป็นแคมเพียร์อีกครั้งจริงๆ พระองค์ตั้งใจจะทำให้คนอื่น ๆ ยอมรับเขามากขึ้นหลังจากฐานะอีกเรื่องเข้าที่เข้าทางแล้ว"

ไอ้ 'ฐานะ' ที่ว่าก็คือกฎหมายอายุที่ทาเทียนาพูดถึงในจดหมาย กฎที่บอกว่าเมื่อแคมเพียร์อายุครบสิบหกปี พวกเขาจะถูกบังคับให้จบการศึกษาและเริ่มทำหน้าที่คุ้มกันโมรอย มันทำให้ฉันปรี๊ดมาก แต่ก็เหมือนสิ่งอื่นๆ ในตอนนี้...ฉันต้องพักผ่อนไว้ก่อน

เอเดรียนทำเสียงแปลกๆ เหมือนเขากระแอมในลำคอ "ท่านไม่ได้พูดซะหน่อย"

คริสเตียนยักษ์ไหล "ที่ปรึกษาของพระองค์หลายคนบอกว่าพระองค์พูด เขา ลือกันว่าอย่างนั้น"

"ฉันเองก็เชื่อไม่ลงเหมือนกัน" ทาซาบอกเอเดรียน เธอไม่เคยเห็นด้วยกับ นโยบายของทาเทียนาและเคยพูดต่อต้านนโยบายเหล่านั้นอย่างรุนแรงมากกว่า หนึ่งครั้ง แต่การที่เอเดรียนไม่เชื่อนั้นไม่เกี่ยวกับการเมือง เขาแค่พูดจากความคิด ที่เขามีต่อท่านย่าของเขา พระองค์ไม่เคยแสดงท่าทีเลยว่าพระองค์อยากช่วย ดิมิทรีกู้สถานะเดิมของตัวเองคืน

เอเดรียนไม่ออกความเห็นอะไรอีก แต่ฉันรู้ว่าหัวข้อนี้จุดไฟริษยาในตัวเขา ขึ้นมา ฉันบอกเขาว่าดิมิทรีเป็นอดีตไปแล้วและฉันพร้อมจะก้าวต่อไป แต่เอเดรียน ก็เหมือนฉันนั่นแหละ เขาต้องสงสัยแน่ๆ ว่าดิมิทรีมีมูลเหตุจูงใจอะไรถึงได้ปกป้อง ฉันอย่างกล้าหาญแบบนี้

ขณะที่ลิซซาเริ่มคิดหาวิธีช่วยดิมิทรีให้พ้นจากการถูกจำกัดบริเวณ หญิงคนชายซึ่งเห็นชัดว่าไม่เห็นด้วยเลยก็กลับมาพร้อมชุดกระโปรงหอบใหญ่ ลิซซาก็เตรียมฝีปากและเงิบเสียงไป เธอเก็บเรื่องของดิมิทรีไว้คิดต่อทีหลัง จากนั้น ก็เตรียมลงชุดด้วยความเหนื่อยใจและเล่นบทเจ้าหญิงองค์น้อยผู้ว่านอนสอนง่าย

เอเดรียนดูอารมณ์ดีขึ้นเมื่อเห็นชุดเหล่านั้น "มีแบบคล้องคอไหม"

ฉันกลับมายังห้องซังตามเดิมพาลงคิดทบทวนถึงปัญหาที่ดูเหมือนจะ พอกพูนขึ้นเรื่อยๆ ฉันเป็นห่วงทั้งเอเดรียนและดิมิทรี กังวลเรื่องตัวเอง แล้ว ก็กังวลเรื่องตราโกเมียร์ผู้สูญหายอีกด้วย ฉันซังจะเชื่อแล้วว่าเป็นเรื่องจริง แต่ฉันก็ไม่มีปัญญาทำอะไรได้ซึ่งยิ่งทำให้หงุดหงิด ฉันจำเป็นต้องลงมือทำอะไรสักอย่างเมื่อเป็นเรื่องของการช่วยเหลือลิซซา ทาเทียนาบอกไว้ในจดหมายว่าฉัน ต้องคิดให้ดีๆ ที่จะบอกเรื่องนี้กับใคร ฉันควรยกภารกิจนี้ให้คนอื่นทำไหมนะ ฉันอยากทำเอง แต่ทรงซังกับพนักงานอึดอึดรอบตัวบอกว่าฉันไม่มีทางควบคุมอะไร ได้สักพัก ควบคุมชีวิตตัวเองยังไม่ได้เลย

สองสัปดาห์

เพราะต้องการเลิกคิดเรื่องนี้ชั่วคราว ฉันจึงยอมหยิบหนังสือของเอบบ์มาอ่าน

ซึ่งก็เป็นเรื่องราวของการคุมขังผิดคนดังคาด มันดีทีเดียวและสอนฉันว่าการจัดฉากให้ตัวเองตายนั้นไม่ใช่วิธีการหนีที่ได้ผล หนังสือเล่มนี้ยังรื้อฟื้นความทรงจำเก่าๆ อย่างไม่คาดคิดอีกด้วย ฉันรู้สึกเสียววาบไปตามสันหลังขณะนึกถึงการดูไฟहारोटที่หญิงชาวโมร็อกซ์อรอนด้าเป็นคนดูให้ เธอเป็นป่าของแอมโบรลและไฟโบหนึ่งที่เธอจับให้ฉันก็คือภาพผู้หญิงถูกมัดไว้กับดาบ การจับตัวคนผิด การกล่าวหา การใส่ร้ายป้ายสี ให้ตายสิ ฉันซักจะเกลียดไฟพวกนี้จริงๆ เสียแล้ว ฉันยืนกรานมาตลอดว่ามันคือการต้มตุ๋น แต่มันกลับมีแนวโน้มว่าจะเป็นจริงได้อย่างน่าหงุดหงิด ตอนท้ายของการทำนายแสดงให้เห็นถึงการเดินทาง แต่ไปไหนละ ไปคุกของจริงหรือ หรือว่าไปสู่ลานประหาร

คำถามที่ไม่ได้รับคำตอบ ยินดีต้อนรับสู่โลกของฉัน ในเมื่อไม่มีทางเลือกในตอนนี ฉันก็น่าจะพยายามนอนเก็บแรง ดังนั้นฉันจึงเหยียดตัวยาวบนเตียงแคบและพยายามปลุกความกังวลทั้งหลายทิ้งแหล่ออกไป แต่มันไม่ง่ายเลย ทุกครั้งที่หลับตาลง ฉันจะเห็นผู้พิพากษาเอาค้อนทุบโต๊ะและตัดลินประหารฉัน ฉันเห็นชื่อของตัวเองปรากฏในหนังสือประวัติศาสตร์ ไม่ใช่ในฐานะฮีโร่ แต่เป็นคนทรยศต่อชาติ

ขณะนอนสลั๊กความกลัวอยู่นั้น ฉันก็นึกถึงคิมทรีขึ้นมา ฉันนึกภาพสายตาของเขาที่จ้องนิ่งมาและแทบจะได้ยินเสียงอบรมลั่งสอนของเขาอีกด้วย อย่านไปกังวลในเรื่องที่คุณแก้ไขอะไรไม่ได้ พักผ่อนได้ก็พักผ่อน เพื่อจะได้พร้อมออกรบในวันพรุ่งนี้ คำแนะนำในจินตนาการช่วยทำให้ฉันสงบลง แล้วในที่สุดก็พลอยหลับลึกไป ฉันนอนกระสับกระส่ายตลอดทั้งสัปดาห์ ดังนั้นฉันจึงยินดีพักอย่างแท้จริง

จากนั้น...ฉันก็ตื่นขึ้น

ฉันผุดนั่งตัวตรงบนเตียง หัวใจเต้นโครมครามเมื่อเหลียวมองรอบตัวเพื่อหาสิ่งคุกคาม ภัยใดๆ ก็ตามที่ปลุกให้ฉันตื่นจากการหลับ แต่ก็ไม่มีอะไร มีเพียงความมืด ความเงียบ และเสียงดังเอี้ยดอาดของเก้าอี้ตรงทางเดินซึ่งบอกว่าพวกองครักษ์ยังอยู่

แล้วฉันก็ตระหนักขึ้นได้ว่าเป็นพันธะผูกพันนั่นเอง พันธะผูกพันปลุกฉันให้ตื่น ฉันรู้สึกถึงบางอย่างที่ปรืดขึ้นมาอย่างรุนแรง...มันคืออะไร ความตึงเครียดวิตกกังวล สารอะดรีนาลินที่แล่นพล่านไปทั่วกาย ฉันตื่นตระหนก แล้วก็รีบตั้งสติเข้าสู่จิตใจของลิซซา พยายามค้นหาว่าอะไรที่ก่อให้เกิดอารมณ์ที่พลุ่งพล่านนั้นจากเธอ

สิ่งที่ฉันพบก็คือ...ความว่างเปล่า

พันธะผูกพันหายไปแล้ว

ซีอีโอ

โรส แอทราเวย์ อาจจะเป็นองครักษ์หิ้วขบถ
เป็นเดมเพียร์ฆ่าเหล่าพ่อกอ และแน่นอนว่าเธอเคย 'บ้า' มาเยอะ
กว่าเธอไม่เคยแม้แต่จะทำร้ายคนบริสุทธิ์
แล้วโดนเธอลงกลายเป็นฆาตกรผู้ปลงพระชนม์ราชินีไปได้อย่างไร!
เพื่อหนีจากโทษประหาร และเพื่อตามหามาตรดัดจริง
โรสจึงต้องแหกคุกไปให้พ้นจากวัง โดยมีดีทิวรี่ตามไปเพ่าระวัง
กว่าเธอมีแผนการของตัวเอง นั่นคือการตามหาสายเลือดตราโกเมียร์อีกคน
เพื่อที่ลิซซางจะได้มีสมาชิกในตระกูล อันนำไปสู่การได้สิทธิ์ออกเสียงในสภา
ใช่... นี่คือการแผนการที่ทุกคนวางไว้ แต่เรื่องราวก็เลยเกิดไปไกล
เมื่อลิซซางถูกสถานการณ์พลิกผันให้ต้องกลายเป็นผู้เข้าชิงตำแหน่งราชินีไปเลย!!

Jamsai Customer Care

ดูแลปักษ์อ่านด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-2307-5

9

786160 623075

ราคา 359 บาท